Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Φεβρουαρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 11*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ "ΛΟΥΛΟΥ,,

Πυρκαϊὰ εἰς τὸ πλοῖον

«Φωτιά!.. Φωτιά!.. Φωτιά!...»

Ἡ πένθιμος, ἡ φοβερά, ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη κραυγή,—πρὸ πάντων ὅταν ἀκούεται ἐντὸς πλοίου ἐν μέσῳ πελάγει,—ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ «Λουλού», σαραντοκτὼ ὥρας μετὰ τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον. Ὅταν τὴν ἤκουσεν, ὁ κ. Ρισανὲλ δὲν ἐξεπλάγη διόλου διὰ τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὰς ἀποκαλύψεις ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ Τζούλης.

— Ὤ, τοὺς κακούργους, ἐφώναξε. Ὡρκίσθησαν νὰ μᾶς καταστρέψουν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἦτο δεινή, τρομερὰ ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀναπήρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας κακούργων καὶ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος ν' ἀμυνθῇ.

Ὥρμησεν εἰς τὸ τηλέφωνον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄνωθεν τῆς κλίνης του, καὶ ἤρχισε νὰ κωδωνίζῃ μανιωδῶς. Ἀλλὰ δὲν ἦλθε κανείς.

Τότε ὁ δυστυχὴς ἐσύρθη μὲ τὰ χέρια, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς τοῦ πολυθρόνας, ἡ ὁποία εὑρίσκετο πλησίον τῆς κλίνης του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε νὰ τὴν κινήσῃ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐδούλευσε τὸν μοχλόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔθετεν εἰς κίνησιν, ἡ πολυθρόνα δὲν ἔκαμεν οὔτε βῆμα. Οἱ συμπυκνωτῆρες τῆς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς εἶχον ἐκκενωθῆ...

Τότε ὁ παραλυτικὸς ἐνόησεν ὅτι ἦτο χαμένος, καὶ ἐνῷ αἱ κραυγαὶ «Φωτιά!... Φωτιά!...» ἀντήχουν ὁλονὲν πολυπληθέστεραι, ἐνῷ τὰ ἐσπευσμένα βήματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος ἠκούοντο εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, ἐκεῖνος ἔμενεν ἐκεῖ, κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἀνίσχυρος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον του ὡς τρελλός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δυστυχὴς ἐδωδιμοπώλης μετενόησε πικρὰ διὰ τὴν γελοίαν ματαιοδοξίαν, ἡ ὁποία τὸν ὤθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀσυλλογίστως ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι ὑπὸ τοιούτους ὅρους.

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δαγκάνων τοὺς γρόνθους του· ὅταν εἶνε κανένας σακάτης, δὲν ἐπιχειρεῖ τέτοια πράγματα καὶ δὲν πάει γυρεύοντας περιπετείας. Ἐνόμιζα, ὅτι τὰ χρήματα ἠμποροῦσαν νὰντικαταστήσουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πόδια ποῦ μοῦ λείπουν· καὶ ὅμως νά, αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας... Καὶ ὁ Λουλού μου; Ὦ Θεέ μου, ποῦ εἶνε ὁ Λουλού μου;

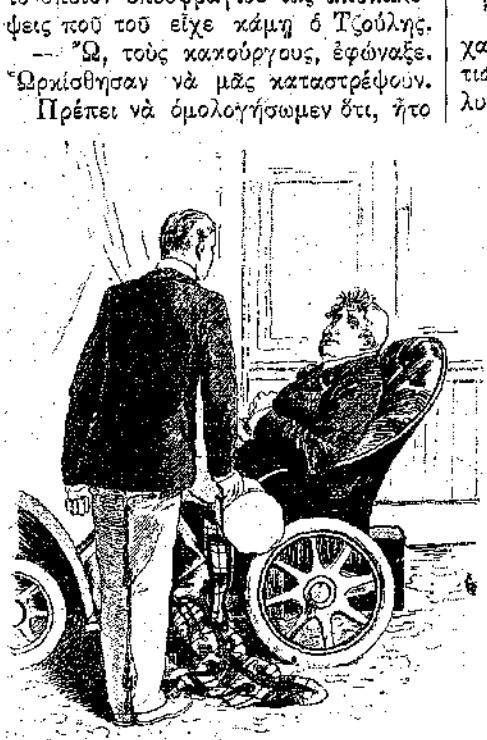

«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ γραμματεύς· ἐξερράγη πυρκαϊά». (Σελ. 86, στ. α')

«Ἔσπρωξε τὴν πολυθρόνα πρὸς τὴν θύραν» (Σελ. 87, στ. α')

— Φωτιά!... Φωτιά!... ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν ἀπέξω, ἀκόμη πλησιέστερα εἰς τὴν καμπίναν του.

Τοῦ ἤρχετο τρέλλα ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, ποῦ τοὺς εἶχεν ἐκθέσει τόσον ἀνοήτως εἰς τοιούτους κινδύνους. Τί τοὺς εἶχαν κάμει καὶ τί ἐπερίμεναν αὐτοὶ οἱ λῃσταί, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν εὕρουν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χρήματά του;..

Ὤ, αὐτὰ τὰ χρήματα! Ἐὰν δὲν ἐχρειάζοντο παρὰ μόνον αὐτά, διὰ νὰ σωθοῦν, προθύμως θὰ τοὺς τὰ ἔδιδεν ὅλα, φθάνει νὰ μὴ τὸν ἄφιναν νὰ ψηθῇ ὁλομόναχος μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς καμπίνας του...

Κακοῦργοι ἱκανοὶ δι' ὅλα

Ἂς ἀφίσωμεν τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀγωνίαν του, καὶ ἂς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζούλης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀποκομίζων

τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ.

Χάρις εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν σύνεσίν του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος δὲν παρετήρησε τὴν ἐπίσκεψιν ποῦ ἔκαμε κρυφὰ εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, καὶ ὁ Μαρκήσιος ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ἑκατομμύρια εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς καμπίνας.

Ὡς εἶχε κάλλιστα μαντεύσῃ ὁ μαθητευόμενος ἠλεκτρολόγος, αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια ἐσκόπευε νὰρπάσῃ ὁ γραμματεύς, διὰ λογαριασμὸν κάποιου μυστηριώδους καὶ φοβεροῦ ἀρχιληστοῦ, τοῦ ὁποίου ἦτο ἁπλοῦς ὑπάλληλος.

Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τὸν εἶχε τοποθετήσῃ ὡς γραμματέα τοῦ κ. Ρισανέλ, καὶ αὐτὸς ἐκράτει ὅλα τὰ νήματα τῆς μεγάλης ληστρικῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἔκαμναν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκτελοῦν τυφλῶς καὶ πιστῶς τὰς διαταγὰς ἑνὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον θὰ γνωρίσωμεν ἀργότερα. Ἄλλως ἐκινδύνευαν νὰ ὑποστοῦν φρικτὰς τιμωρίας καὶ ἴσως νὰ χάσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν των.

Ἦσαν λοιπὸν ἀποφασισμένοι νὰ μετέλθουν τὰ πάντα,νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ φοβερώτερα, ταχυρώτερα μέσα, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν ὡρισμένον σκοπόν. Ἑπομένως καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν Ρισανὲλ θὰ ἐθυσιάζετο ἐν ἀνάγκῃ.

Μόνος ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς λέξεως, διὰ τῆς ὁποίας ἤνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιον, μὲ ὅλην δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχεν ἄλλοτε εἰς τὸν γραμματέα του, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ αὐτὴν τὴν λέξιν.

Ὁ κ. Δυπὸν εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τὴν παραζάλην, εἰς τὸν τρόμον τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ ἑκατομμυριοῦχος θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τέλος τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον,μὲ ὅλην του τὴν ἐπιτηδειότητα, δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ὡς τότε. Διὰ τοῦτο, κρίνων ὅτι ὁ τρόμος τοῦ δυστυχοῦς ἀναπήρου θὰ εἶχε φθάσῃ ἤδη εἰς τὸ κατακόρυφον, εἰςἦλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, τῷ εἶπε μὲ τὴν γλυκυτέραν του φωνήν· ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε τόσον μεγάλος ὅσον ἐνομίσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν.

Ὁ κ. Ρισανέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησε τίποτε, ἐψιθύρισε :

—Μά... δὲν καίγεται τὸ πλοῖον;

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ γραμματεύς· ἔξερράγη πυρκαϊά.

—Τὴν ἔσβυσαν λοιπόν;

—Ὄχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ ἀράσμιος γραμματεὺς μὲ τὴν ἀπελπιστικήν του ἠρεμίαν· ἀλλ' εὐτυχῶς, μόλις ἀπέχομεν τρία μίλλια ἀπὸ τὴν ξηράν, ἡ θάλασσα εἶνε γαληνιαία, καὶ τίποτε εὐκολώτερον παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῶμεν εἰς τὰς λέμβους, πρὶν καταστρέψῃ ἡ πυρκαϊὰ τὸν «Λουλού».

Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἑκατομμυριούχου ἦτο τόση, ὥστε ἡ εἴδησις αὐτὴ τῷ ἔφανη σωτηρία.

Ἔπειτα, ἡ στάσις τοῦ γραμματέως του ἦτο τόσον εὐλαβής, ἡ ὄψις τοῦ ξανθοῦ ἐκείνου ἀνθρωπάκου, τοῦ ἡσύχου καὶ συνεσταλμένου, ἐπρόδιδε τόσον ὀλίγον ἕνα ἐπικίνδυνον κακοῦργον, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἐδωδιμοπώλης κατήντησε νὰμφιβάλλῃ δι' ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Τζούλης, καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησε, θὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε στὴν ξηρὰ χωρὶς κίνδυνο ;

— Ναί, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ χάσωμεν καιρόν· ἡ πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἐξερράγη εἰς τὴν ἀνθρακαποθήκην, προσβάλλει τώρα τὸ ἀμπάρι τῶν ἀποσκευῶν. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατάστρωμα.

—Καὶ ἡ γυναῖκά μου ;. . . καὶ τὸ παιδί μου ;... ἠρώτησεν ὁ κ. Ρισανὲλ μὲ ἀγωνίαν.

—Ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος φροντίζει δι' αὐτούς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δυπὸν ὑποκλινόμενος. Σᾶς περιμένουν εἰς τὴν πρώτην λέμβον, ἡ ὁποία εἶνε ἕτοιμη νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισιν. Ἔνευσε τότε εἰς τὸν γραμματέα του νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυθῇ, καὶ ὁ κ. Δυπὸν τὸ ἔκαμε μ' ἐπιτηδειότητα καὶ διάκρισιν τελείου θαλαμηπόλου.

«Στὸν κατεργάρη,κατεργάρης καὶ μισό».

Ἀφοῦ ἐνεδύθη ὁ ἑκατομμυριοῦχος, ὁ γραμματεὺς του τῷ εἶπε :

— Τώρα, κύριε, πρέπει νὰ φροντίσουμε καὶ γιὰ τὰ χρήματα, ποῦ ἔχετε φιλαγμένα στὸ χρηματοκιβώτιον...Μοῦ δίδετε, σᾶς παρακαλῶ, τὰ κλειδιά ;

—Νά τά μας! ἐσυλλογίσθη ὁ ἐδωδιμοπώλης.

Μόνον ὅταν ἐπρόκειτο περὶ χρημάτων, ὁ κ. Ρισανέλ, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν ἀρκετὰ δειλὸν εἰς τὸν κίνδυνον, ἐξαναγίνετο ἀμέσως ὁ πολυμήχανος καὶ πανοῦργος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας γαλλικὰς περιουσίας.

Προσέλαβεν ὕφος ἀδιαφορίας καὶ ἡσυχώτατα ἀπεκρίθη :

—Περιττόν. Ἐφρόντισα μόνος μου.

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

— Τὰ πήρατε λοιπόν ; εἶπε· τὰ ἐφυλάξατε σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου ;... Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὰ πάρωμε... δὲν ἔχομε καιρό...

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπεκρίθη :

— Ὄχι, ὄχι... τὰ δύο ἑκατομμύρια δὲν εἶνε πιὰ εἰς τὸ πλοῖον.

—Ἀλλὰ ποῦ ; ἠρώτησε ὁ γραμματεύς, σφίγγων τὰ χείλη.

— Εἰς τὴν Τράπεζαν.

— Ποίαν Τράπεζαν ;... Δὲν ἐβγήκατε διόλου ἔξω.

— Ὄχι, ἀλλὰ τὰ κατέθεσα εἰς τὰς Ἀὰς Πάλμας διὰ τοῦ ὑγειονόμου, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου.

Τὸ ψεῦδος ἦτο ἐπιτήδειον, ὁμοιάληθες καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐμπόρου κ. Ρισανέλ.

Ὁ Μαρκήσιος τὸ ἐπίστευσε καὶ ἔγεινε κάτωχρος.

Τὸ σχέδιον λοιπόν, τὸ καταστρωθὲν μὲ τόσην τέχνην, ἀπετύγχανεν ἐξ αἰτίας του, ἀπὸ μίαν ἀσυγχώρητον ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν, καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησις ἐναυάγει καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐπιτυχία της ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένη.

Οἱ κακοῦργοι, τῳόντι, οἱ ὁποῖοι εἶχον βάλῃ ἐπίτηδες φωτιὰν εἰς ὡρισμένον ἐκ τῶν προτέρων μέρος τοῦ πλοίου, ἐσκόπευαν νὰ βάλουν στὸ χέρι τὰ δύο ἑκατομμύρια καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν οἰκογένειαν Ρισανὲλ ἐπὶ τῆς καιομένης θαλαμηγοῦ.Διὰ τῶν λέμβων, θὰ ἔφθαναν εἰς ἔρημον μέρος τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ θὰ τοὺς ἐπερίμεναν Μαροκινοὶ μὲ καλὰ ἄλογα, καὶ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσαν μέχρι τοῦ πλησιεστέρου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διὰ νὰ φέρουν τὰ δύο ἑκατομμύρια, ἀλλάζοντες μορφὴν καὶ ἐνδυμασίαν, εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς τρομερᾶς συμμορίας.

Ὅταν θὰ ἐγίνετο γνωστὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ «Λουλού», ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ γραμματεὺς εἶχον χαθῇ μετὰ τῶν ἄλλων,—μετὰ τοῦ πληρώματος, τῆς οἰκογενείας Ρισανὲλ καὶ τῶν δύο ἑκατομμυρίων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὰ δύο ἑκατομμύρια τὰ πολυπόθητα, δὲν εὑρίσκοντο πλέον ἐντὸς τοῦ πλοίου !

Ἡ πυρκαϊὰ ἦτο τώρα περιττή. Ἔπρεπε νὰλλάξουν τακτικήν. Μὲ τὸ πρῶτον σχέδιον, τὸ ἀποτυχόν, οἱ Ρισανὲλ θὰ ἐθυσιάζοντο· ἀλλὰ τώρα ἡ ζωή των ἦτο πολύτιμος, διότι οἱ κακοῦργοι δι' ἄλλου τρόπου θὰ προσεπάθουν νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὸ κολοσιαῖον ποσόν, τὸ ὁποῖον, πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, ἐκοιμᾶτο μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον.

Ὁ Μαρκήσιος, καταστέλλων τὴν λύσσαν του, ἔλαβεν ὕφος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προσεβλήθη εἰς τὸ φιλότιμον, καὶ εἶπε :

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, κύριε, νὰ μὴ θεωρήσω τὴν κατάθεσιν αὐτήν,ἡ ὁποία ἔγεινεν ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου, ὡς ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν γραμματέα σας.

—Μὰ καθόλου, ἀγαπητέ μου Δυπόν, καθόλου ! ἀπήντησεν ὁ κ. Ρισανέλ,μὲ θαυμασίως προσποιημένον ὕφος εἰλικρινείας κ' ἐγκαρδιότητος. Εἴχατε ἐργασίαν εἰς τὸ πλοῖον... δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἀπασχολήσω κ' ἐπεφόρτισα τὸν ὑγειονόμον μὲ αὐτὴν τὴν παραγγελίαν, ἀπαράλλακτα ὅπως τῷ ἔδωσα καὶ μερικὰ γράμματα νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἄλλως τε ἐσκόπευα νὰ σᾶς τὸ 'πῶ σήμερα.

Ὁ Μαρκήσιος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του εἶπε :

«Εἶνε πιὸ πονηρὸς καὶ κατεργάρης ἀπ' ὅσο τὸν ἐνόμιζα· ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ ! πάλι ἐγὼ θὰ τὸν τυλίξω!...»

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία, ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καμπίνας καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ εἶδε τότε πυκνὸν καπνόν,ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς κλίμακας καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πάτωμα τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης.

—Ἀ, ἀ! ἔκαμε· πρέπει νὰ φύγωμε γρήγορα....

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δυπόν.

Καὶ βλέπων,ὅτι ἡ αὐτοκίνητος πολυθρόνα τοῦ παραλυτικοῦ δὲν ἐλειτούργει, τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὴν θύραν.

Ἦτο καιρός!

Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ πλοίου ἦτο συνηθροισμένον περὶ τὰς λέμβους, ἑτοίμους νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὴν πρώτην, ὁ κ. Ρισανὲλ εἶδε μετὰ χαρᾶς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του, ποῦ εἶχαν ἤδη λάβῃ τὰς θέσεις των καὶ τὸν προσεκάλουν.

—Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! ἐφώναζεν ὁ Λουλού, χειροκροτῶν· ἔλα μαζί μας. Ναυαγοῦμε! τί ὡραῖα!...

Ἡ κυρία Ρισανὲλ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὕφος της, ὅτι εὕρισκε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ὀλιγώτερον διασκεδαστικήν. Ἐν τούτοις δὲν εἶχε χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ποῦ ἔδειχνεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ταξειδίου, καὶ ὅταν εἶδε τὸν σύζυγόν της νὰ λαμβάνῃ θέσιν πλησίον της, ἐντὸς τῆς λέμβου, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἔπειτα ἐκάθησε, μὲ τὸν ταξειδιωτικόν της σάκκον ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ δὲν εἶπε πλέον λέξιν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μαρκήσιος ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα καὶ σιγά :

— Ἀποτυχία !... Τὰ χρήματα δὲν ὑπάρχουν πιὰ μέσα στὸ πλοῖο. . . Ἡ κατάστασις μετεβλήθη... Πρέπει τώρα νὰ βγοῦν στὴν ξηρὰ οἱ Ρισανέλ, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε.Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὰ δύο ἑκατομμύρια.

Ὁ πλοίαρχος κατέπνιξε μίαν βλασφημίαν. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἡ πυρκαϊὰ ἐπροχώρει καὶ τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, ἦσαν πολύτιμα, δὲν ἐχρονοτρίβησε ζητῶν ἐξηγήσεις, ἀλλ'ἐπέσπευσε τὴν ἐπιβίβασιν.

— Κατεβᾶστε τῆς βάρκες ! διέταξεν ἅμα ἐγέμισεν ἡ πρώτη.

Ἀλλ' ὁ κύριος Ρισανέλ, δι' ἑνὸς νεύματος,ἠμπόδισε τὸν χειρισμόν, τὸν ὁποῖον ἑτοιμάζοντο νὰ ἐκτελέσουν οἱ ναῦται, βιαζόμενοι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, διότι ἤρχισε νὰ φλέγεται ἀνησυχαστικῶς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΩΡΙΣ ΧΕΙΜΩΝΑ

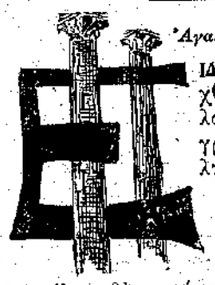

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑΤΕ εἰς τὴν προχθεσινὴν Ἀλληλογραφίαν τί ἔγραφεν μία φίλη μας ; «Βλέπω αὐτὸν τὸν ὡραῖον καιρὸν καὶ ἀπελπίζομαι. Μὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ χιονίσῃ ; χειμῶνας εἶνε αὐτὸς ἢ ἄνοιξις; Ἐκεῖ-πέρα ποῦ ἀρχίζει νὰ κάνῃ λίγο κρῦο καὶ κοιμοῦμαι μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ κάμῃ χιόνια, ξυπνῶ καὶ βλέπω τὸν οὐρανὸ καταγάλανο μ'ἕναν ἥλιο ἀνοιξιάτικο...» Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἀπὸ τότε εἶχε καταντήσῃ «ἀπελπισία» ὁ ἐξακολουθητικῶς ὡραῖος καιρός. Φέτος λοιπὸν δὲν εἴχαμεν χειμῶνα ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι ! Ἦλθε κ' ἔφυγε, — διότι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἔφυγε,— χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸν καταλάβωμεν. Εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον, δὲν ἐχιόνισεν οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἡ «λευκὴ νύμφη» ἔφθασε μόνον ὡς τὰ γύρω βουνά, ἐκαμάρωσε λιγάκι τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς κορυφάς των, καὶ... ἔλυωσε. Μόνον ὀλίγας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου τὰ σπίτια—τουλάχιστον τὰ μεσημβρινά,—ἀναγκάσθησαν νὰνάψουν φωτιάν. Καὶ ἔπειτα, ἀνοιξιάτικη γλύκα ἕως σήμερον. Τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου ἐπῆγα εἰς ἕνα σπίτι καὶ τί εἶδα, νομίζετε, εἰς ἕνα βάζο; Κλώνους ἀνθισμένης πασχαλιᾶς ! Ἐνόμισα, ὅτι ἦτο ἀπὸ κανὲν θερμοκήπιον, καὶ ὅμως μ'ἐβεβαίωσαν, ὅτι τοὺς εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν ἐξοχήν. Κ' ἔτσι πρώϊμα ὅλα : ἀπὸ τοὺς μενεξέδες ὡς τῆς ἀμυγδαλιές, καὶ ἀπὸ τὰ σπερδούκλια, τοὺς ἀθωνάτους ἀττικοὺς ἀσφοδέλους, ὡς τῆς ἀνεμῶνες, τῆς κατακόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀδώνιδος. Ἕνας χειμὼν μὲ ἥλιον καὶ μὲ ἄνθη ἀνοιξιάτικα. Ἀπελπισία!..

Νομίζετε τώρα, ὅτι ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν λέξιν, διὰ νὰ πειράξω τὴν φίλην μας ποῦ ἔγραψεν, ὅτι «ἀπελπίζεται» μὲ τὸν ὡραῖον καιρόν; Ὄχι, σᾶς βεβαιῶ ! Εἶνε ἕνα αἴσθημα πολὺ φυσικόν, πολὺ ἀνθρώπινον, δικαιολογημένον, ποῦ τὸ σέβομαι καί, ἂν θέλετε,τὸ συμμερίζομαι.«Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρόν του» δὲν λέγει ἡ παροιμία; Λοιπὸν καὶ ἡ ἄνοιξις! Καὶ ἂν δὲν εἶνε καθαυτὸ ἀπελπιστικόν, δι' αὐτοκτονίαν, τοὐλάχιστον δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ περιμένῃ κανεὶς τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἰανουάριον ὀλίγον κρῦο διὰ νὰ ζωηρεύσῃ—παρ' ὀλίγον νὰ γράψω «διὰ νὰ θερμανθῇ» ,.—ὀλίγον χιόνι διὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ χαρῇ, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ διαρκῶς παρὰ «καταγάλανον οὐρανὸν καὶ ἥλιον ἀνοιξιάτικον»... Καὶ οἱ γεροντότεροι πρέπει νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ἀξίζει καὶ λίγος χειμών, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· χρόνος δὲ ποῦ περνᾷ ὅλος χωρὶς χειμῶνα, δὲν εἶνε βέβαια τέλειος. Δι' αὐτὸ οἱ φίλοι τοῦ χειμῶνος, οἱ ἀπελπισθέντες φέτος νὰ τὸν περιμένουν εἰς μάτην ὡς τὸ τέλος Φεβρουαρίου, ἔχουν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, κάπως ἀγριώτερος, τὴν ἄνοιξιν. Καὶ νὰ ἔχωμεν ἕνα Μάρτην «παλουκοκάφτην», ἕνα Ἀπρίλην μὲ τριαντάφυλλα «καμμένα» ἀπὸ τῆς παγωνιὲς καὶ μίαν Πρωτομαγιὰν μὲ χιόνια, ὡς ἐκείνην ποῦ ἐφορτάσαμεν μίαν φορὰν πρὸ ἐτῶν.

Γιατί ὄχι; Εἰς τὰ κλίματά μας, αὐταὶ αἱ ἰδιοτροπίαι δὲν εἶνε σπάνιαι. Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ διατηρῆτε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Κἂν ἂν ἐπιτέλους διαψευσθῇ, — ποῦ εἶνε καὶ τὸ πιθανώτερον—δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε. Πάντα ἡ ἄνοιξις, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶνε ὡραιοτέρα ἀπὸ τὸν χειμῶνα· ψέμματα ; Κυττάξετε γύρω σας καὶ 'πῆτε μου ἂν αὐτὰ τὰ σμαράγδια ποῦ σκεπάζουν ὁλόγυρα τοὺς λόφους, δὲν λάμπουν στὸν ἥλιο καλλίτερ' ἀπ' ὅλα τὰ χιόνια, κι' ἂν αὐτὸ τὸ ὁλοκάθαρο σμάλτο τοῦρανοῦ δὲν εἶνε προτιμώτερον ἀπ' ὅλους τοὺς γραφικοὺς «πέπλους» τῶν συννέφων... Καὶ τὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν ἔλθῃ φέτος ὁ χειμών, θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου. Καὶ αὐτὸ πλέον δὲν εἶνε ἐλπίς, ἀλλὰ βεβαιότης...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 80)

Νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἦταν ἐπικίνδυνο, γιατὶ στὴν αὐλὴ εὑρίσκοντο τὰ διαμερίσματα, ὅπου ἔμενε ἡ ὑπηρεσία. Ἡ ἄλλη πρόσοψις ἔβλεπε πρὸς τὸ πάρκο Μονσώ. Τὸ μέγαρον εἶχε καὶ μίαν ἔξοδον πρὸς τὸ πάρκο. Ὁ Ἐρβελὶν ἐσκέφθη, ὅτι ἴσως ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ θ' ἀπεπειρῶντο νὰ εἰσδύσουν οἱ λῃσταί, γιατὶ ἦταν εὔκολο νὰ κρυφθῇ κανεὶς τὸ βράδυ στὴς λόχμες τοῦ πάρκου. Καὶ ἡ ἀπόπειρα βέβαια θὰ ἐγίνετο νύκτα, γιατὶ τὴν ἡμέρα τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου ἐπηγαινοήρχετο.

«Μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι παραμόνευε».
(Σελ. 88, στ. β')

Στὴν αἴθουσα ποῦ κατεῖχε ὅλο τὸ ἰσόγειον καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸ πάρκο, ὁ Ἐρβελὶν ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ ἐν ἀνέσει μέσα σὲ μιὰ ὡραία βιτρίνα, τοποθετημένον σὲ μιὰ ἀδαμαντοθήκη ἀνοικτή, τὸν περίφημο «χαλινό».

— Νὰ τὸ περιπόθητον ἀντικείμενον! ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἐδιάβασε στὴν ἀδαμαντοθήκη τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ χρυσοχόου:

«Μορτανά, ὁδὸς Εἰρήνης».

Ἐξηκρίβωσε ἀκόμη, ὅτι ἡ κλειδαριὰ τῆς βιτρίνας, ἂν καὶ φαινομενικῶς πολύπλοκη, μποροῦσε εὔκολα νὰ παραβιασθῇ μὲ ἕνα ἀγκίστρι καλὸ καὶ μὲ ὀλίγη ἐπιτηδειότητα, καὶ αὐτὸ χωρὶς θόρυβο, χωρὶς κανένα ράγισμα προδοτικό.

— Τί ἐμπιστοσύνη καὶ τί ἀπρονοησία! εἶπε.

Τὸ πρωΐ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ Ἐρβελὶν ἐστάλη ἀπὸ τὸν κύριόν του σὲ μιὰ δουλειά, ἀλλὰ τόσον ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ, ποῦ ὁ κόμης Δὲ-Πλερβὶλ τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησι. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιο τὴν ἑπομένην καὶ τὴν μεθεπομένην. Σὲ λίγο τὸν ἔπῆραν γιὰ ὀκνηρό, γιατὶ κάθε ἡμέρα ἀπεκοιμᾶτο μιὰ ὥρα σὲ κάποια γωνία. Τὴς νύκτες ὅμως ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἔκλεινε μάτι. Ὄρθιος μ'ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι, παραμόνευε. Ἀλλ' εἰς μάτην. Τίποτε δὲν συνέβη.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, πρὸς τὸ μεσημέρι, ἐπέστρεψε ὁ Ἐρρῖκος Μακλοὺ πιὸ φοβισμένος ἀπὸ πρίν.

Ὁ Ἐρβελὶν τὸν καθησύχασε.

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, τοῦ εἶπε. Ἀπὸ ἀπόψε τὸ μέγαρον θὰ φρουρῆται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί. Καὶ πρὸ πάντων οὔτε λέξι!

Ὁ Ἐρβελὶν ἔκρινε, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διεύθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Ἀφοῦ ἡ ἀπόπειρα δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη, θὰ ἐγίνετο βέβαια πολὺ προσεχῶς.

Ἀλλὰ γιατὶ ἐπερίμενε τέσσερες ἡμέρες; Ὁ διευθυντής του τὸν ἐπέπληξε αὐστηρά. Ἐν τούτοις ὁ Ἐρβελὶν εἶχε τὸν λόγον του, ὅπως θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα. Δὲν τὰ εἶχε προβλέψῃ ὅμως ὅλα. Πάντοτε κάποιες λεπτομέρειες διαφεύγουν καὶ τοὺς πιὸ ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμούς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὥρισε τέσσαρας ἀστυφύλακας ἰσχυροὺς, τολμηροὺς καὶ ἀποφασισμένους, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δυβάλ, νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὸν Ἐρβελίν, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ἐπιτήρησι τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Δε-Πλερβίλ.

Κατὰ τὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα, εἶχε συναθροίσῃ τοὺς πέντε αὐτοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ γραφεῖό του, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴς ὁδηγίες του, ὅταν ἔξαφνα τὸν ἐκάλεσαν στὸ τηλέφωνο, ποῦ εὑρίσκετο στὸ ἴδιο δωμάτιο.

Ἐπῆρε τὸν φωνοδέκτην.

— Ἀκούω! εἶπε

— ....!

— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου φίλε; Τί συμβαίνει;

— .....;

Αἴφνης ὁ Ἐρβελὶν καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδαν στὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ των μιὰ σοβαρὰ ἀνησυχία.

— Πρὸ μιᾶς καὶ μισῆς ὥρας;

— ....!

— Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔχουν εἰδοποιηθῆ;

— ....!

— Εἶνε, εἶπες, στὴν ἀπογευματινὴ τοῦ «Γαλλικοῦ Θεάτρου»; Ὥστε δὲν ξεύρουν τίποτε;

— ....!

(Ἕπεται συνέχεια) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΛΕΡΟΥ**

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΧΗΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 80.)

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ, ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴς συντρόφισσές της, ἐτριγύριζε ἀμέριμνη στὴν αὐλή,— θὰ ἐγύρευε, φαίνεται, καὶ ἄλλο «κόμματο», — ὁ κὺρ-Μαθιός, ποῦ πρὸ ὀλίγου τοῦ εἶχαν ζητόσῃ ἕνα ὡραῖο ψητό, τὴν εἶδε, τοῦ ἐφάνηκε ἀρκετὰ παχειά, καί, ἁρπάζων

«Ἐσύ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς».
(Σελ. 88, στ. α')

τὸ μεγάλο του μαχαῖρι, ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγᾷ.

Τότε κατάλαβε ἡ κακομοῖρα, ὅτι ἦλθε τὸ τέλος της.

Ἔκαμε νὰ τρέξῃ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ χάπι της τὴν ἐμπόδιζε καὶ ὁ κὺρ-Μαθιὸς εἶχε καλὰ πόδια. Ἐκέρδιζε ὁλονὲν ἔδαφος. Καὶ μὲ μίαν τελευταία προσπάθεια, τὴν ἐτσάκωσε, ἐνῶ μὲ ἀγωνιώδης, ἀπηλπισμένη κραυγὴ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δυστυχισμένης χήνας.

Παραλείπων τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν (διότι θὰ σᾶς ἐσυγκινοῦσα μέχρι δα-

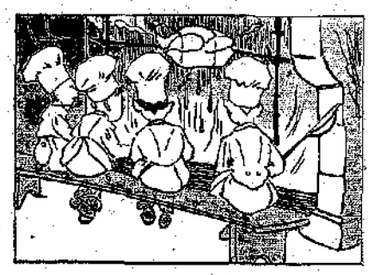

«Κάθουνται σ' ἕνα μπάγκο μποστά τους»
(Σελ. 89, στ. γ')

κρύων) ἔρχομαι εἰς τὸν κὺρ-Μαθιόν, ὁ ὁποῖος, κρατῶν ὡς τρόπαιον τὴν σφαγμένη χήνα, εἶπε στοὺς τέσσαρας φίλους μας:

— Ἐσύ, Νίκο, θὰ μαδήσῃς αὐτὴ τὴ χήνα· ἐσύ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς· ἐσύ, Μίμη, θὰ τὴν πλύνῃς· ὁ Γιῶργος θὰ τὴν περάσῃ στὴ σούβλα, καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ τὴν προσέχετε νὰ ψηθῇ. Τὸ νοῦ σας νὰ τὴν κάνετε ῥοδοκόκκινη, νόστιμη, ποῦ νὰ γλείφουν τὰ δάκτυλά τους οἱ .... θ υ μ ῶ ν ε ς (γιατὶ πάντα θυμωμένοι βρίσκονται, ποτὲ δὲν μένουν

εὐχαριστημένοι.) Ἀκοῦτε; — Ἀκοῦμε νὰ λέτε κι' ἐμπρός.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥραν, βλέπομε τὴν χήνα ὡραία σουβλισμένη, νὰ γυρίζῃ σιγὰ-σιγὰ σὲ μεγάλη φωτιά.

Ὁ Νίκος, ὁ Τάκης, ὁ Μίμης καὶ ὁ Γιῶργος κάθουνται 'ς ἕνα μπάγκο μπροστά της, τὴν προσέχουν καὶ σιγὰ σιγὰ φλυαροῦν:

— Νίκο! λέγει ὁ Γιῶργος, ἐσὺ τὴν ἐμάδησες;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ;

— Στὴν αὐλή.

— Εἶδες τὸ βαρελότο;

— Ὄχι!

— Περίεργο, τί ἔγεινε;

— Μήπως τὸ βρῆκε ὁ κὺρ-Μαθιός; ὑποπτεύεται ὁ Τάκης.

— Μπᾶ! Θὰ μᾶς τὸ ἔλεγε, ἀπαντᾷ ὁ Μίμης, καὶ ὄχι μόνον αὐτός...

— Ἀλλὰ καὶ ποιὸς ἄλλος, ρωτοῦν οἱ ἄλλοι ἐν χορῷ

— Ποιός; καὶ τὸ μπαστοῦνί του! ἀπαντᾷ ὁ Μίμης.

Οἱ ἄλλοι σωπαίνουν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί ἔγεινε αὐτὸ τὸ βαρελότο; εἶπε πάλι ὁ Νίκος.

Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ μιὰ φοβερὴ ἔκρηξις σείει ἐκ θεμελίων ὅλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀναποδογυρίζει τὰ τέσσαρα μαρμιτόνια.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! εἶπεν ὁ κὺρ-Μαθιός, τί τρέχει; τί συμβαίνει;

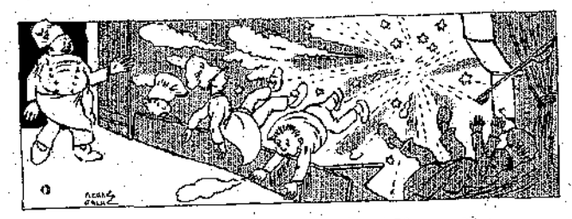

«Ἡ χήνα εἶχεν ἐξαφανισθῆ». (Σελ. 89, στ. β')

Ἀλλ' ἅμα εἶδε ἄδεια τὴ φωτιὰ ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Ἡ χήνα εἶχεν ἐξαφανισθῆ!..

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς συγκινήσεως, ὅταν τὰ παιδιὰ ἐσηκώθηκαν, δὲν ἤξαν παρὰ κάτι καμμένα ποδαράκια στὴ γωνιά....

—Περίεργο, περίεργο! εἶπεν ὁ ξενοδόχος σταυροκοπούμενος· θὰ ἔλεγε κανεὶς, βρὲ παιδιά, πῶς ἡ χήνα ἔσκασε!

— «Βέβαια, εἶπε ὁ Νίκος, σὲ τέτοια ζέστη ποῦ τὴν εἴχαμε, βέβαια καὶ θὰ ... ἔσκαζε!

— Μά! ἔκαμε πάλι ὁ κὺρ-Μαθιός, αὐτὸ μυρίζει μπαροῦτι! — κ' ἐμύριζε ἕνα ποδαράκι τῆς χήνας.

Μόλις ἤκουσαν οἱ τέσσερες ὑπηρέται τὴν λέξι μ π α ρ ο ύ τ ι, μία σκέψις ἐπέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι τους: Μήπως κατὰ τύχην ἡ χήνα ἤῤῥε τὸ βαρελότο καὶ τὸ ἔφαγε;

—Σιωπή, γιὰ τὸ θεό, ἔκαμεν ὁ Τάκης κοκκινίζων, μὴ μὲ μαρτυρήσετε... Ἐξέχασα νὰ τὴν... ἀδειάσω!

Ὅλοι ἐκράτησαν τὸ μυστικό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσαρα παιδιά, κανείς, —καὶ ὁ κὺρ-Μαθιὸς λιγώτερο ἀπ' ὅλους—δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν αἰτία τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς, ποῦ ἀναστάτωσε ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὅλη τὴ γειτονιά.

(Παράφρασις) **ΕΚΤΑΚΤΟΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀναγκαία προφύλαξις

Εἰς τὴν νῆσον Φίζι, οἱ ἀνεμοστρόβιλοι εἶνε τόσον σφοδροί, ὥστε ἀναρπάζουν δένδρα καὶ σπίτια ὡς ψάθινα καπέλλα. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δένωνται τὰ σπίτια εἰς τὸ ἔδαφος μὲ χονδρὰς ἁλυσίδας, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

Περίεργον κάθισμα

Εἰς τ' Ἀγγλικὰ πυριτιδοποιεῖα, μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ὑπάρχουν καὶ μερικοί, ἐπιφορτισμένοι εἰδικῶς νὰ ἐπιβλέπουν τὴν θερμοκρασίαν τῶν ἀποθηκῶν. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ ὀφείλουν νὰ κυττάζουν διαρκῶς τὸ θερμόμετρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία των εἶνε νυστακτικὴ καὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰποκοιμηθοῦν,— ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκινδύνευε σοβαρῶς τὸ ἐργοστάσιον,—τοὺς βάζουν ὡς κάθισμα ἕνα μονόπουν σκαμνίον. Μόλις ἀποκοιμηθοῦν ἐπ' αὐτοῦ, πίπτουν κάτω καὶ ἐξυπνοῦν.

Ὁ δρόμος σου γυαλί...

Τίποτε δὲν ἀφίνουν νὰ χάνεται οἱ Μεξικανοί. Εἰς τινας πόλεις ὑπάρχουν δρομίσκοι στρωμένοι ἐξ ὁλοκλήρου μὲ πάτους σπασμένων φιαλῶν. Ἕνα τέτοιον δάλινον δρόμον παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκών.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

n - bnft - n' - st - jms - prd

Νὰναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΛΙΝ - ΖΩ - ΤΖΟΥ - ΔΥ - ΕΡ - ΔΗΣ
ΛΟΥ - ΔΕ - ΠΟΝ - ΛΑ - ΛΕ - ΡΟΖ
ΓΙΣΤ- ΝΙ - ΛΟΥ - ΒΕ.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν ἑπτὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐφετεινῶν μυθιστορημάτων τῆς Διαπλάσεως.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συγκεφαλαιοῦνται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου

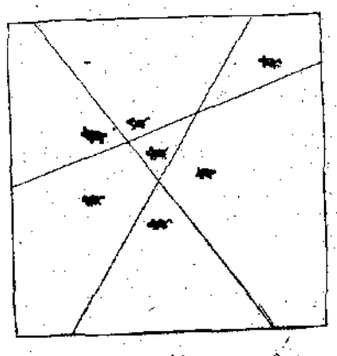

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ χαραχθοῦν αἱ τρεῖς γραμμαί, διὰ νὰ χωρισθοῦν τὰ γουρουνάκια.—β') L'appetit est le meilleur cuisinier.—γ') Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Βέροια, Γρεβενά, Γιδᾶ.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ.Κεφ.Β

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ σπίτι μας ἐπεκράτει μία ἀσυνήθης κίνησις. Ἡ ἐξαδέλφη μου Σοφία, ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ἐκοιμᾶτο εἰς ἡμᾶς, ἡ γειτόνισσά μας Βασίλαινα σχεδὸν διημέρευεν ἐκεῖ. Ὁ τυχὼν παρατηρητής, ῥίπτων ἓν βλέμμα, θὰ ἐννοοῦσεν ὅτι κάποια προετοιμασία ἐγίνετο.

Ἡ μητέρα μου προσήλωνε τὸ βλέμμα της ἐπάνω μου, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποτυπώσῃ καλὰ τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν καρδιά της. Ὅταν ἐξηρχόμην, μὲ παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα της, ἕως οὗ μὲ ἀπέκρυπτεν ἡ γωνία τοῦ δρόμου.

«Μὰ γιατί, μητέρα μου, τῆς ἔλεγα, κλαίεις ὅταν πηγαίνω ἔξω; Ἂν δὲν ἠμπορῇς νὰ μὲ στερηθῇς, δὲν φεύγω. —Ὄχι, παιδί μου, μ' ἀπαντοῦσε μὲ στοργήν, πήγαινε ἐκεῖ ποῦ θὰ βρῇς τὴν τύχη σου καὶ μὴ βλέπῃς ἐμένα ποῦ κλαίω. Ξέρεις, ἡ καρδιά μου εἶνε βουρκωμένη γιατὶ σὺ μόνος ἔμενες κοντά μου καὶ... τώρα φεύγεις καὶ σύ. Νά, γι' αὐτὸ κλαίω!»

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμερα τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἐκοιμώμην δὲ εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον μὲ τὴν μητέρα μου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα. Ἤθελεν, ὡς ἔλεγε, «νὰ μ' ἔχῃ κοντά της», τὰς τελευταίας ἡμέρας. Καλὰ δὲν εἶχεν ἐξημερώσει, ὅτε μ' ἐξύπνησεν ἕνα θερμό, θερμότατο φίλημά της. Ὦ! δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ, μὰ ποτέ. «Ξύπνα, παιδί μου, μοῦ εἶπε μετὰ λυγμῶν, εἰς τὰς ἑξήμισυ θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο.»

Τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε τὴν ὡρισμένην ὥραν, τὸ δὲ φίλημα ἐκεῖνο μοῦ δίδει θάρρος καὶ μὲ προφυλάττει ἐδῶ εἰς τὰ ξένα...

Εὐαίσθητος Βράχος

"ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ,,

Βασιλεύς τις συνέθεσέ ποτε ποίημα. Θέλων δὲ νὰ ἴδῃ ἐὰν εἶνε ὡραῖον, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς λογίους διὰ νὰ λάβῃ τὴν γνώμην των. Τὸ ἤκουσαν, καὶ πάντες ὁμοῦ τῷ εἶπον, κολακεύοντες αὐτόν, ὅτι εἶνε ἔξοχον. Μεταξὺ τῶν λογίων ὅμως ἦτο καί τις φύσει φιλαλήθης, ὁ ὁποῖος βλέπων ὅτι πραγματικῶς τὸ ποίημα δὲν ἤξιζε τίποτε, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι οἱ στίχοι του ἦσαν λανθασμένοι.

Ὁ Βασιλεύς, θυμωθείς, διέταξεν ὅπως συλλάβουν αὐτὸν καὶ φυλακίσουν διὰ τὴν αὐθάδειάν του.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπιθυμῶν νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἄλλος, ὁ Βασιλεὺς συνέθεσεν ἕτερον ποίημα, οὐχὶ ὅμως καλύτερον τοῦ πρώτου, προσεκάλεσε δὲ καὶ πάλιν τοὺς κόλακας λογίους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἤυραν θαυμάσιον.

Τότε ὁ βασιλεύς, πεπεισμένος πλέον διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ ποιήματός του, διέταξε νὰ τῷ φέρουν καὶ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον· ὅταν δὲ παρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ἤρχισε νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τὸ ποίημά του μεγαλοφώνως. Κατόπιν τὸν ἠρώτησεν ἐὰν τοῦ ἤρεσεν. Ἀλλ' ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὁ φιλαλήθης λόγιος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἔφυγεν. Ὁ Βασιλεὺς ἔκπληκτος τοῦ ἐφώναξε:

— Ποῦ πηγαίνεις;

Οὗτος δὲ ἀπήντησεν ἀφελέστατα:

— Στὴ φυλακή!

— Διατί;

— Διότι θὰ σοῦ εἰπῶ πάλιν τὰ ἴδια καὶ ξεύρω ὅτι θὰ μὲ στείλῃς· λοιπὸν πηγαίνω μόνος μου πρὶν μοῦ τὸ εἰπῇς!

Γενναιόψυχος Στρατηλάτης

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ θάλασσα / Παντοῦ ἐκεῖνη !..
Μὲ τοὺς ἀφρούς, τὰ βογγητά της,
Μὲ τὴν γαλάζια της γαλήνη,
Παντοῦ ἁπλώνει τὰ νερά της...

Ὦ ! ἡ φωνή της σὰν ἀρχίσῃ !...
Πόσες φορὲς εἰς τἀκρογιάλι,
Μονάχος ἔχω σταματήσῃ
Νὰ τὴν ἀκούσω πάλι, πάλι!..

Εἰν' ἡ φωνὴ ποῦ ξελαγιάζει,
Ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν θαλάσσια χλόη·
Πότε τραγοῦδι ἄγριο μοιάζει,
Πότε μεγάλο μοιρολόϊ.

Κύματα, κύματα ἀφρισμένα,
Γιὰ 'δές τα, 'δές τα πῶς κυλοῦνε...
Ἔρχονται, σπάνουν μανισμένα
Καὶ πίσω ὕστερα γυρνοῦνε...

Ἡ θάλασσα μὲ τἀκρογιάλια,
Τοὺς κόλπους καὶ τῆς προκυμαῖες
Μὲ τἀκρωτήρια, τὰ κανάλια
Καὶ μὲ τῆς πόλεις τῆς ὡραῖες.

Αὐτὴ ποῦ ἄγρια, ἀφρισμένη
Κάθε καράβι τὸ βουλιάζει
Κ' ὕστερα τίποτε ἡ καϊμένη
Δὲν ξέρει,— Θεέ μου, πῶς ἀλλάζει!..

Κι' ὅμως, καὶ μέσ' 'στὴν τρικυμία,
Κι' ἡ τρικυμία ὅταν πέσῃ,
Μὲ ὅλη της τὴν ἀσταστία,
Μ' ἀρέσει ἡ θάλασσα, μ' ἀρέσει...

Κῦμα

ΑΝ..,

Χθὲς ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ μία φίλη μου.

— Ξεύρεις, τῆς λέγω, ἐνεγράφην εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ μάλιστα ἐπῆρα καὶ ψευδώνυμον.

— Ἀ! μπᾶ; μοῦ λέγει, ὥστε τώρα εἶσαι τελείως εὐτυχής;

— Πῶς αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Μά, δὲν ἔλεγες πέρυσι, 'στὸ σχολεῖο, πῶς μόνον ἡ Διάπλασις σοῦ λείπει διὰ νὰ εἶσαι εὐτυχεστάτη;

— Ναί, ἀλλὰ τότε μοῦ ἔλειπεν ἡ Διάπλασις, ἐνῷ μοῦ λείπει τώρα τὸ σχολεῖον.

— Ἀ! ἔτσι; ὥστε ἂν ἐπήγαινες σχολεῖο;

— Ἀ! βέβαια, ἂν ἐπήγαινα, . . . ἀλλά, βλέπεις, εἶνε ἂν 'στὴ μέση.

— Ἀλήθεια, ξανάπε ἡ φίλη μου, τί εἶνε κι' αὐτὸ τὸ ἄν!... μιὰ τόσο μικρούτσικη λέξι, μὲ δύο μόνον γράμματα, καὶ ὅμως τί ὅλον ποῦ παίζει 'στὴ ζωή μας!

Ἑλληνικὴ Αὔγλη

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ἕνας πατέρας συνεβούλευσε τὸν υἱόν του νὰ ἐμπήγῃ ἕνα καρφὶ εἰς ἕνα στύλον, κάθε φορὰ ποῦ θὰ ἔκαμνε ἕνα σφάλμα, καὶ νὰ ἀποσπᾷ ἕνα, κάθε φορὰν ποῦ θὰ ἐπανόρθωνε τὸ σφάλμα του.

Μετὰ μερικὰ χρόνια ὁ στύλος ἦτο ὅλος γεμᾶτος καρφιά.

Ὁ νεανίας ἀνησύχησε διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν σφαλμάτων του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ βελτιώσῃ τὴν διαγωγήν του.

Τὰ καρφιὰ ἐχάθησαν ἕνα πρὸς ἕνα.

Τὴν ἡμέραν ποῦ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν στύλον παρὰ ἕνα μόνον καρφί, ὁ πατέρας ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του καὶ ἐπήνεσε τὴν διαγωγήν του· ἀλλ' ὁ νεανίας δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς θωπείας του.

— Γιατί αὐτὴ ἡ μελαγχολία, παιδί μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατέρας. Ἔσο εὔθυμος ἀφοῦ τὰ καρφιὰ ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ νεανίας ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκύτταξε τὸν στύλον : «Ἀλήθεια, πατέρα, εἶπε· τὰ καρφιὰ ἐχάθησαν, ἀλλὰ τὰ σημεῖα μένουν ἀκόμη».

(Μετάφρασις) *Εὐξεινοποντία*

ΤΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀνατολῆς ὑπῆρχον δύο παντοπωλεῖα. Τοῦ μὲν ἑνὸς ὁ ἰδιοκτήτης ἦτο Ἕλλην, τοῦ δὲ ἄλλου Τοῦρκος, ὁ ὁποῖος εἶχε κεφάλαιον μόνον δέκα λιρῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Τοῦρκοι, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν μπουϊκοτὰζ εἰς τὸν Ἕλληνα καὶ νὰ ἀγοράζουν μόνον ἀπὸ τὸν Τοῦρκον.

Τὴν ἐπαύριον ὅμως, εἷς ἐκ τῶν προϋχόντων, φανατικὸς μπουϊκοταζῆς, βλέπει τὸν Τοῦρκον παντοπώλην 'στὸ Ἑλληνικὸν παντοπωλεῖον, καὶ μὲ θυμὸν τὸν ἐρωτᾷ:

— Βρὲ σύ, τί κάνεις ἐκεῖ;

— Τίποτα, Τσελεμπῆ, ἀγοράζω μιὰ κάσα ζάχαρι, γιατὶ τελείωσεν ἡ δική μου!..

Πολίκος Ἀστὴρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν εἶπα εἰς τὴν *Πτῶσιν τοῦ Μπιζαντίου*, ὅτι θὰ βάλω εἰς τὴν Διάπλασιν, τὴν ἀνοησίαν ποῦ εἶπε, μοῦ ἀπεκρίθη :

— Καλὰ ποῦ μοῦ τῶπες. Μόλις θὰ ἔλθῃ, θὰ πάρω ἕνα μολύβι καὶ θὰ τὸ σβύσω !...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

*
* *

Ὁ *Φάων* βλέπει ἕνα κομμάτι 'στὰ Νέα καὶ Περίεργα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου, μὲ τὴν ὑπογραφήν : Ἑλληνικὸς Στρατός. Καὶ σκέπτεται :

«—Μωρὲ δρεξὶ ποῦχανε νὰ σκοτώνωνται καὶ νὰ στέλνουν καὶ αἰνίγματα!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

Ο ΙΔ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ.

ΟΠΩΣ σᾶς εἶπα εἰς προηγούμενον φυλλάδιον, σήμερον στέλλω εἰς ὅλους σας, παλαιοὺς καὶ νέους μου φίλους, τοὺς ὅρους τοῦ ΙΔ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Θὰ τοὺς εὕρετε τυπωμένους εἰς χωριστὸν χαρτί, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον, μαζὶ μὲ μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἀγαπητοί μου, νὰ καταβληθῇ ἐκ μέρους σας μία ὅλως ἰδιαιτέρα προσπάθεια, διὰ ναὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. Καθένας σας καὶ καθεμία σας, πρέπει νὰ ἐγγράψῃ τουλάχιστον ἄλλον ἕνα. Διότι τὰ ἔξοδα τῆς Διαπλάσεως ηὐξήθησαν τώρα μὲ τὴν ἀπεργίαν τῶν τυπογράφων. Ὅπως σᾶς ἐξήγησα καὶ προχθές, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πληρώνω περισσότερα εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Καὶ ἐκ τούτου ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός μου θὰ ἐπιβαρύνεται μὲ δύο ὡς τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν ἐπιπλέον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ Διάπλασις δὲν εἶνε πλουσία. Ὅλος της ὁ πλοῦτος, ὅλος της ὁ θησαυρός, εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν δυσχέρειαν. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι θὰ ἐνεργήσετε μὲ μεγάλον ζῆλον νὰ ἐγγράψετε νέους συνδρομητάς, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἐνέργειαν αὐτήν, ποῦ θὰ σᾶς τὴν ὑπαγορεύσῃ ἡ ἀγάπη σας, τὰ ἔσοδα τῆς Διαπλάσεως θαὐξήσουν ὀλίγον, ὥστε νὰ καλυφθοῦν τὰ παραπανίσια ἔξοδα καὶ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον.

Καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐκολύνω περισσότερον εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ξεσπαθώματος, ἀπεφάσισα νὰ παραχωρήσω ἓν π ρ ο ν ό μ ι ο ν καὶ εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφομένους συνδρομητάς. Δηλαδὴ τὸ ἑξῆς : Ὅλοι ὅσοι θὰ ἐγγράψουν ἕνα ἢ περισσοτέρους νέους συνδρομητάς, καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν διὰ ξεσπαθώματος ἀπὸ σήμερον μ έ χ ρ ι τ ῆ ς 31 Μ α ΐ ο υ ἐ. ἔ. εἰμποροῦν ἀγοράσουν μὲ ἔκπτωσιν μερικοὺς τόμους «Διαπλάσεως».

Οὕτω, τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν **1899—1905**, ὅλους μαζί, ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. **7**, δικαιοῦνται νὰ τὸν ἀγοράσουν μόνον ἀντὶ δραχ. **4** (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. **7**,) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν **1906—1913**, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. **8**, δικαιοῦνται νὰ τὸν ἀγοράσουν μόνον ἀντὶ δραχ. **4.50** (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. **7.50**).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ δὲ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ **50** οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ δραχ. **1,20** οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Τὸ προνόμιον τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω ἰσχύει ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ. μόνον.

Νομίζω, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλη προτροπή. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅπως πάντοτε, θὰ κάμετε προθύμως τὸ χρέος σας, συλλογιζόμενοι, ὅτι δὲν θἀνακουφίσετε μόνον τὴν «Διάπλασιν», ἀλλὰ θὰ εὐεργετήσετε καὶ τοὺς φίλους σας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ συστήσετε τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Ὅλοι τῷόντι, ὅσοι ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ ξεσπαθώματος, αἰσθάνονται κατόπιν τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς προέτρεψαν νὰ ἐγγραφοῦν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27ην Φεβρουαρίου 1914.

ΚΑΙ *τὸ φύλλον τοῦτο, μολονότι φέρει ἡμερομηνίαν 15 Φεβρουαρίου, ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογράφων, στοιχειοθετεῖται μόλις σήμερον, 27 Φεβρουαρίου. Ἑπομένως εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν ἀπαντῶ καὶ εἰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου.*

«Εἶμαι ἔξω φρενῶν! μοῦ γράφει ὁ *Φάων*,—καὶ πιστεύω νὰ γνωρίζῃς τὸ διατί. Νὰ εἶχα ἕνα ἀπεργὸν τυπογράφον 'στὰ χέρια μου, θὰ τὸν ἔπνιγα.» (Ἀμ' ἂν σ' ἔπνιγε ἐκεῖνος;...) «Σὲ βεβαιῶ ὅτι αἱ δύο αὗται ἑβδομάδες ἐπέρασαν πολὺ σαχλά.... Ἀχ, πόσον βιάζομαι νὰ ξαναρχίσῃ ἡ ἔκδοσίς σου!..» Ὑποθέτω, ὅτι αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ διερμηνεύουν ὅλων τῶν φίλων μου τὰ αἰσθήματα, —ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πνεῦμον τῶν ἀπεργῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπήργησαν βέβαια διὰ νὰ στερηθῆτε σεῖς τρεῖς ἑβδομάδας τὴν «Διάπλασίν» σας...

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Τζοκόνδα*, καὶ ἐλπίζω τὸ μεγάλο σου γράμμα νὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ κολακευτικὰ ποῦ γράφεις. Ναί, ἐνθυμοῦμαι καλλιστα τὴν παλαιάν μου φίλην *Λευκὴν Ἀκακίαν* καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῇς πολλὰ χαιρετίσματα.

Ἡ *Ἑλληνικὴ Νίκη*, ἡ ὁποία ἐξεσπάθωσε, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ νέου μας φίλου : «Εἶνε παιδὶ μικρᾶς ἡλικίας, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην μανίαν μὲ αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, Νάτ Πίγκερτων κτλ. Ἀλλὰ ἐγὼ κατώρθωσα μ' ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἕλκεινὰ βιβλία ποῦ καταστρέφουν τὰ παιδιά. Ὁ πατέρας τοῦ μ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων ποῦ τὸν ἔσωσα.— Ἐγώ, μοῦ λέγει, — δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω μὲ τὰς πλέον θερμὰς συμβουλάς μου, καὶ σύ, μ' ἕνα φυλλάδιον ποῦ τοῦ ἔστειλες ὡς δεῖγμα, τὸν καταμάγευσες». Δὲν σᾶς τὸ λέγω, ὅτι τὸ ξεσπάθωμα εἶνε εὐεργέτημα ;

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΣΑΜΑΡΑΣ
ἐν Σάμῳ
βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ***Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*** εἰς τὸν 137ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
(Ἴδε Διάκλασιν 1913, σελ. 403)

Καὶ νὰ πῶς εὐγνωμονοῦν οἱ δι' αὐτοῦ ἐγγραφόμενοι : «Σοῦ στέλλω ἕνα ποιηματάκι διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.—μοῦ γράφει ἡ *Τρικυμιώδης Θάλασσα*— λέγεται Ἠλιοβασίλεμα καὶ τῶχω ἀφιερωμένο 'στὴ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐτυχία ποῦ μοῦ ἐπροξένησε μὲ τὸ νὰ μὲ κάμῃ συνδρομήτριά σου.»

Καὶ σένα, *Ἀσπρο Κοράκι*, σ' εὐχαριστῶ —ἂν καὶ ἀργά,—γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Λυποῦμαι ὅμως ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας σου, διότι εἶνε ἀκόμη ἀτεχνοι. Καταγίνου καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνηθίσῃς. Ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σου. Μὲ τὰ 10 φρ. τῆς ἐπιταγῆς σου ἐνέγραψα τὸν Λ. Α.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ὡραῖον σου γράμμα, *Φουξία*. Χαιρετίσματα καὶ 'στὰς «τρεῖς». Ὁ *Φαιδρὸς Ἀδάμας* ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ στείλῃ διήγημα· αὐτὰ ὅμως ποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Διάπλασιν, τὰ ἐμάζευσεν ὅλα εἰς ἕνα βιβλίον (μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἀδάμ*), τὸ ὁποῖον ἐξέδωσε διὰ τὰ παιδιὰ ὁ ἐδῶ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος».

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, *Γαλήνη*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυαγαπημένου σου πατέρα, τοῦ πράγματι λαμπροῦ καὶ πολυτίμου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ξέρεις πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου! Προπάντων ἐκεῖ ποῦ λές: «Τὸ τελευταῖο Του δῶρο σὲ μένα ἦτο ἡ ἐτησία συνδρομή σου. Ἄχ, χρυσέ μου Πατέρα, γιὰ ὅλα ἐφρόντιζες... Φανταστῆτε, καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ συστημένου ποῦ σᾶς ἔστειλα, μαζί τὴν ἐκάναμε. Ποῦ νὰ τὸ ὑπέθετα, ὅτι ὅταν θὰ ἐλάμβανα τὴν ἀπόδειξιν, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον!..» Πόσο συμμερίζομαι τὴν θλίψι σου, ἀγαπητή μου, καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σὲ παρηγορήσῃ!..

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς ὡραίας ἐπιστολὰς ποῦ μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: Ὁ *Νικηφής*, *Κόρη τοῦ Βαρρᾶ*, *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, (σὰν τὰ χιόνια!) *Ἑλληνικὲν Ἰδεῶδες*, *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου* (ποῦ τὸν ξαναβλέπω μὲ μεγάλην χαράν,) καὶ *Νιόβη*. Ἀλλὰ δὲν περισσεύει τόπος δι' ἄλλην ἀπάντησιν ἐδῶ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Τρία ποιήματα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.— Διάφορα τοῦ *Ταταυλιανοῦ*, τοῦ *Χάρωνος*, τοῦ *Δοξασμένου Ρήγου*, τοῦ *Εὐαισθήτου Βράχου*.— «Τὰ Παθήματα» τῆς *Νησιωτοπούλας*.— «Ὁ Σαλεπτσῆς» τοῦ *Ἐφέδρου Μπιμπίκου* (ἀλλὰ χωρὶς τὰ γαλλικά· τί χρειάζονται;)— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ μελαγχολία μου» (τὸ ὕφος πολὺ ἀτημέλητον·)—«Περιπέτειαι μιᾶς εἰκόνος τοῦ *Ραφαήλ*» (ἀναλόγως τοῦ θέματος, ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον·)—«Χριστούγεννα» (παράκαιρον·)—«Ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου» (κοινόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Φουξία*, κ. *Βιολέττα τῆς Πόρμας*, κ. *Μαρμαρωμένος Βασιλῆας*, ἀ. (Κ. Κ.) *Ἀπόγονος Ὀδυσσέως*, ἀ. (Θ.Τ.) *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*, ἀ. (α) *Ἐφεδρος Μπιμπίκος*, ἀ, (Θ. Σ.) *Νύμφη τοῦ Πόντου*, κ. (Μ. Β.) *Γλαῦκος ὁ Πατρεύς*, (ἀ) (Π.Μ.) *Ροδωνιά*, κ. (Μ.Ν.) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, ἀ. (Β.Δ.) *Μέγας Ναπολέων*, ἀ (Ν. Κ.) *Αἱματόβρεκτος Κύπρος*, ἀ. (Ι.Π.)

Ἀναγνώσεις ψευδωνύμων: *Ἀγράμπελη*, ἀ. *Νεαρὰ Κρῆσσα*, κ. *Ζεφυρῖτις*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Τρελλὴ Ναυτοπούλα* (0) μὲ *Ἕλληνα τοῦ Κιλκίς*, *Ἐδελβάϊς*, *Μαγεμένη Ἀμμουδιά*— ἡ *Ἐρημῖτις* (0) μὲ *Ζηλιάραν*, *Τζοκόνδαν*, *Δήθεν*— ἡ *Νεαρὰ Κρῆσσα* (0) μὲ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, *Κρητικοπούλαν*, *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα*— ἡ *Βουλγαρομάχος Ἑλλὰς* (0) μὲ *Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλαν*, *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Πευκουλίναν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τέλλον Ἄγραν* (ἐκράτησα σημείωσιν καὶ εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ τρία πρωτοδημοσιευθῇ, θὰ βάλω τὴν ἀφιέρωσιν·) *Ἑλλὰς-Χαῖρε* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα·) *Ὁμηριάδα* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὴν νέαν μας φίλην, ἡ ὁποία «θὰ δράσῃ καὶ θὰ διαπρέψῃ»· ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μόλις εὐκαιρήσῃ, θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ·) *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (φυσικά, πρῶτα ὁ μεγαλειτερος, καὶ ἔπειτα ὁ μικρότερος· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὰ πρωτεῖα· θὰ σοῦ τὰ παραχωρήσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἅμα ἡλικιωθῇ·) *Χάρωνα* (βραβεῖα ἔστειλα·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (ἐγέλασα μὲ τὸ παθημά σου· καὶ τί ὡραῖα ποῦ τὸ ἐκθέτεις!) *Εὐαισθήτον Βράχον* (νά, λοιπὸν δὲν ἀπαντῶ τίποτε... ἀλλὰ τί νόστιμο!) *Τρικυμίαν* (ἅμα θέλῃς, καὶ τὸ ἔχῃς πάντοτε ὑπ' ὄψει σου, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ κατορθώσῃς·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς·) *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (ὄχι, μὲ συνέχειαν δὲν ἐπιτρέπεται· στέλλε μου ὅμως μικρότερα·) *Ἐλ. Τζαβάρα* (ἐννοῶ ὅτι διὰ σὲ εἶνε κάπως δύσκολον· ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη σου καὶ τὰ ὡραῖα αὐτὰ δελτάρια ποῦ μοῦ στέλλεις·) *Νησιωτοπούλαν* (εἶχες πολὺ δίκιο· σοῦ ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα·) *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* (τύχη, τίποτε ἄλλο·) *Δοξασμένον Ρῆγον* (συνήθη ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπερπηδήσετε εὐκόλως·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (θὰ εἶδες τώρα ὅτι ἔγραφα πολλά· ἔτσι λοιπὸν θὰ σᾶς ἄφνω;) *Εὐγενικὴν Ψυχὴν* (μὲ τὴν διεύθυνσιν ποῦ σοῦ στέλλεται τὸ φύλλον, θὰ σοῦ στέλλωνται καὶ τὰ Μ. Μ. διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀλλέως·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἔστειλα·) *Τρυποκάρυδο* (περιμένω·) *Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω ξένον ψευδώνυμον· τὸ «Ἀπροσδόκητον» εἶνε π.χ. τὸ ἑξῆς: «ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης φορεῖ τὸ μεγαλήτερον στέμμα;» ἀπάντησις «ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλήτερον κεφάλι·») *Ἐρημίτιδα* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Καψούργιες Δάφνες* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου·) *Ἐφεδρον Μπιμπίκον*, *Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν*, *κ.τ.λ. κ.τ.λ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Φεβρουαρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

108. Στοιχειόγριφος

Εἰς ἄσκησιν εὐχάριστον
ἂν γράμμα προσαρτήσῃς,
Ἓν λιπαρὸν τετράποδον
νὰ βόσκῃ θἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δατρευτῆς Κυανολεύκου

109. Στοιχειοτονόγριφος

Ἂν Μὲ βάλῃς ἀντὶ Τὰ
—δὲν σοῦ λέγω χωρατά—
καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃς
χάνεις μιὰ τροφὴ κοινή·
μέλος ὅμως θὰ φανῇ
σώματος, ποῦ θἀπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

110. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπαικίαν Γαλλικὴν ἀναγραμματίζεις;
Προσφιλῆ σου ὕπαρξιν τότε ἀντικρύζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμοποῦλου

111. Αἴνιγμα

Κοινὸν ἐπίθετον ταρσενικόν μου,
Χρόνου διαίρεσις τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

112. Γωνία

```
+ * * * *  = Θηρίον.
* + * * *  = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
* * + * *  = Θεὸς ἀρχαῖος.
* * + * *  = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
+ * * * *  = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

113. Ρόμβος

```
  *        = Σύμφωνον.
 * *       = Φωτίζει.
* * * *    = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 * *       = Κτητικὴ ἀντωνυμία.
  *        = Σύμφωνον.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

114—118. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σερβία, πύργος, τάπης, δοκός, ἀκοή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

119. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου:

1, Μέλος τοῦ πτηνοῦ. 2, Ζῶον τετράποδον. 3, Μέρος δενδρόφυτον. 4, Ἑρπετόν. 5, Σύμβολον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

120. Φωνηεντόλιπον

κ — πλλ — κ —λλ — λγ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Σημαίας

121. Γρῖφος

```
                T
 M              T      T
 ---------  TA        γρ'
 ζήτει          T      T
                T
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

541. Νίσυρος (νῆ, Σῦρος.)—542. Τῆνος-Ρῆνος.—543. Ἰάπων - ἀπών.

544. Σ Π Ε Τ Σ Α Ι
Π Λ Ω Μ
Ε Λ Β Ε Τ Ι Α
Τ Ε Η Α
Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α
Α Ι Ι
Ι Μ Α Λ Α Ι Α

—545. ΑΙΑΚΟΣ (ΤροιΑ, ΒαρεΙα, ἈκΑβη, ἀΚρίς, ἈνΟἰξις, Σκῦρος.

546. Γ Λ Η
Λ Α Μ Α
Η Μ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Η
Α Η Ρ

547. ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ, (ἄρκτος, ράκος, κράνος, ὗς, ναῦς, ἶρις, ὄρκος, Σῦρος).—548. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ.—549. Ὁ ἀπερίσκεπτος νέος μετανοεῖ γέρων (ὠὰ περὶ σκεπ—τ' ὤς ναὶ ὤς—μὲ τὰ νο—ἢ γέρων.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 81)

ΑΘΗΝΩΝ: Στέφ. Φρ. Φίλιππας, Μυρσίνη Ἀμπελοφράββη, Ταμπτάμ—Τιπτῆς, Ἠλίας Οἰκονόμου, Ν. Παπαδόπουλος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Νικ. Σ. Κυνοσουβέλης, Σταμ. Ι. Παπαδάκης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Καλλιόπη Βασιλοπούλου.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούζος.
ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Ε. Γκούφας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀντ. Κ. Ρίκος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης, Κλειὼ Παπαγεωργίου.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἀγαμ. Α. Δαλέγκας.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαΐτης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βασ. Ν. Δουρδούμας.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ἀϊολεύς.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαΐδου. Ἥρως τοῦ 1913.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ.Δ. Σηλυβρίδης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατσούλης (δις)
ΠΑΤΡΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Φουστανελλᾶς, Λέων Ἀρ. Μεσσηνέζης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Π. Νικολόπουλος, Γ. Π. Τρουπασκιάδης.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χ. Ἀγγελομάτης.
ΥΔΡΑΣ: Πάνος Ι. Παντελάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Παρασκευὴ Ι. Μακρῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Σμύρνῃ Χ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου, παρακαλεῖται δὲ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του.

Πλεονάζουν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

ΤΥΠΟΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΕΜΠΡΟΣ,,